

Jayne Ann Krentz

DE PASSIE

*Cleo's verleden brengt haar leven
en toekomst in gevaar...*

Proloog

Max Fortune zat in zijn eentje in de verborgen kamer van het oude bakstenen huis en bekeek zijn verzameling. Dat deed hij vaak. Hij was al lang geleden tot de conclusie gekomen dat zijn schilderijen en boeken de enige spullen waren die echt aan hem toebehoorden, de enige spullen die niemand hem kon afnemen.

Het merendeel van de meesterwerken die aan de muren hingen van de beveiligde kelder die zijn ondergrondse opbergplaats vormde, was van moderne schilders, die nu pas de erkenning begonnen te krijgen die ze verdienden. Een paar schilderijen werden al beschouwd als het werk van een genie. Sommige artiesten waren nog onontdekt, behalve door Max.

Hoewel hij hun huidige en toekomstige waarde kende, had Max de schilderijen niet verzameld als belegging. De primitieve, sombere en technisch briljante doeken weerspiegelden iets van hemzelf wat hij niet onder woorden kon brengen. Enkele ervan leken op de nachtmerries die hij als kind had gehad.

Hij twijfelde er niet aan dat op een dag elk schilderij dat hij in zijn bezit had algemeen erkend zou worden als een unieke creatie. Zijn instinct was onfeilbaar als het kunst betrof. Hij had het innerlijke oog.

Met uitzondering van de complete werken van Dr. Seuss en een paar haveloze exemplaren van de serie van The Hardy Boys, zouden de zeldzame boeken in de glazen vitrines op een veiling enorme bedragen hebben opgebracht. Max' liefde voor boeken was bijna even groot als die

voor schilderijen. Hij hield vooral van oude en zeldzame boeken die een geschiedenis hadden, boeken die iets voor iemand betekend hadden. Als hij een oud boek in handen had, kreeg Max een vluchtig gevoel van verbondenheid met mensen die vóór hem geleefd hadden. Hij had het gevoel dat hij een klein deel van andermans verleden deelde. Het kwam het dichtst bij het gevoel dat hij bij een familie hoorde.

Het elegante huis dat Max als enige bewoonde, stond op Queen Anne Hill in Seattle. Het bood een weids uitzicht over de stad en Elliot Bay, en werd als een eersteklas herenhuis beschouwd. Alles in het huis, van de Californische Cabernet Sauvignon 1978 tot de exquise tapijten op de glanzende parketvloeren, was met grote zorg gekozen.

Maar Max wist beter dan wie ook dat hij met al het geld dat hij aan het grote bakstenen gebouw had besteed niet het onmogelijke had weten te bewerkstelligen. Het had van het huis geen thuis gemaakt. Max had sinds zijn zesde jaar geen thuis gekend en was er nu vrijwel zeker van dat hij het ook nooit zou hebben. Hij had zich bij dat grimmige feit neergelegd en lang geleden al geleerd waarin het geheim van overleven school: geen dingen willen die je niet kunt krijgen. Max' filosofie werkte over het algemeen heel goed, omdat er maar weinig dingen waren die hij wilde hebben maar niet kon krijgen.

Een van de vele dingen die Max wél had weten te bemachtigen, was een uitstekende reputatie. De mensen beschreven zijn reputatie op verschillende manieren. Sommigen zeiden dat hij gevaarlijk was. Anderen zeiden dat hij briljant en meedogenloos was, en onverbiddelijk op zijn doel afging. Iedereen was het over één ding eens: als Max Fortune een taak op zich nam, werd die taak ook uitgevoerd.

Max wist dat zijn legendarische reputatie gebaseerd was op één simpel feit: hij faalde nooit.

Nou ja, bijna nooit.

1

Het had Max Fortune bijna een maand gekost om Jason Curzons minnares op te sporen. Nu hij haar gevonden had, wist hij niet wat hij van haar moest denken. Cleopatra Robbins was absoluut niet het soort vrouw dat hij verwacht had.

Max stond rustig voor de fel brandende haard en overzag de chaos in de gezellige lobby van Robbins' Nest Inn. Ondanks haar suggestieve naam zag mevrouw Robbins er beslist niet uit als een zwoele verleidster, die leefde van het verleiden van rijke mannen die oud genoeg waren om haar grootvader te zijn. Ze leek precies wat ze voorgaf te zijn: een opgewekte, drukbezette hotelhoudster, die druk bezig was een stroom nieuwe gasten welkom te heten.

Max keek naar de reeks banale zeegezichten aan de muren terwijl hij luisterde naar het geroezemoes om hem heen. Hij glimlachte met een vage minachting. Het was duidelijk dat Cleopatra Robbins niet alleen geen typische verleidster was, ze was ook niet bepaald een kunstkenner. Iemand die deze smakeloze afbeeldingen van stormachtige zeeën ophing, was niet bij machte enige waardering op te brengen voor de vijf schilderijen van Amos Luttrell, die onder haar hoede waren achtergelaten.

Het was maar goed dat ze de voorkeur gaf aan de zeegezichten, want Max zou de Luttrells meenemen. Ze behoorden hem toe. Ze waren zijn erfenis van Jason Curzon en Max was vast van plan ze op te eisen. Hij was bereid alles te doen wat nodig was om zijn legaat in handen te krijgen.

Vechten voor iets wat hem toebehoorde, was niet ongewoon voor Max. Sinds zijn zesde had hij moeten vechten voor alles wat hij in het leven begeerde. Soms verloor hij, maar meestal won hij.

Max' beide handen rustten op de gebeeldhouwde havik die de knop van zijn wandelstok vormde. Met de wilskracht die een tweede natuur van hem was geworden, negeerde hij de aanhoudende pijn in zijn been. De oude wond maakte het hem weer lastig vanavond en riep herinneringen op waaraan hij niet van plan was toe te geven. In plaats daarvan concentreerde hij zich op Cleopatra Robbins, die druk in de weer was achter de receptiebalie.

Max herinnerde zich dat Jason haar Cleo had genoemd. Die naam paste veel beter bij haar dan het meer dramatische Cleopatra. Echt iets voor Jason om een vriendin te kiezen die niet in het stereotiepe beeld paste. Maar Jason had altijd de gave bezeten om onder de oppervlakte te kunnen kijken. Hij had het opmerkelijke oog van een intuïtieve verzamelaar, een man die meer op zijn eigen instinct vertrouwde dan op de mening van anderen. De verbluffende collectie schilderijen die hij aan zijn geliefde museum in Seattle had nagelaten, getuigde van zijn feilloze smaak. Maar de vijf Amos Luttrells waren het belangrijkste deel van zijn verzameling.

Curzon bezat bijna tweehonderd schilderijen toen hij stierf. Voor zover Max wist, was Cleopatra Robbins de enige vriendin die Jason ooit had verzameld.

Een onverwacht gevoel dat er iets niet klopte overviel Max toen hij probeerde zich de vrouw achter de balie in bed met Jason Curzon voor te stellen. Jason was bijna een vader geweest voor Max. Hij hield zich voor dat hij blij moest zijn dat de oude man vrouwelijk gezelschap had gehad in het laatste anderhalve jaar van zijn leven. God wist dat Jason heel wat eenzame jaren had gehad na de dood van zijn vrouw. Maar om de een of andere reden beviel het Max niet dat Cleo Robbins dat vrouwelijke gezelschap was geweest.

Max schatte haar achter in de twintig, misschien zeven- of achten-

twintig. Hij bestudeerde de enigszins wankele knot van dik, roodbruin haar op haar hoofd, en vroeg zich af hoe het eruit zou zien als het los op haar schouders viel. De knot had geen bepaalde stijl. De glanzende bos haar was kennelijk haastig in elkaar gedraaid en vastgestoken met een speld, en was door het gewicht ervan een beetje opzij gezakt.

In plaats van de exotische mascara die haar naamgenoot waarschijnlijk had gebruikt om haar ogen te schminken, droeg Cleo Robbins een bril in een rond, goudkleurig montuur. Max beseftte dat de bril op een vreemde manier hetzelfde doel had als veel make-up: hij verborg de uitdrukking in haar grote, groene ogen.

De dame op wie hij de afgelopen maand jacht had gemaakt, bekeek de wereld met de vriendelijke, professionele glimlach van de succesvolle hotelier, maar hij voelde iets diepzinnigers en boeienders in haar. Max voelde een onverklaarbare aandrang om iets te proberen waarvan hij uit ervaring wist dat het zelden succes had. Hij bekeek Cleo Robbins zoals hij een schilderij bekeek.

Tot zijn verbazing vielen de drukte en het lawaai om hem heen weg, zoals dat ook gebeurde als hij zich intens in een kunstwerk verdiepte. De wereld versmalde zich tot Cleo Robbins. Hij werd zich vrijwel onmiddellijk bewust van de bekende prikkeling vanbinnen. Het maakte hem onrustig. Hij kende dat gevoel van fascinatie en verlangen alleen als hij zich in de nabijheid bevond van dingen die hij verzamelde.

Jason had Max verteld dat zijn talent zowel op mensen als op kunst en boeken kon worden toegepast. Maar Max had op de moeilijke manier geleerd dat het vermogen om onder de oppervlakte te zien zijn beperkingen had als het om mensen ging. Mensen waren gecompliceerder dan kunst en wisten maar al te vaak de diepere waarheid over zichzelf te verbergen.

Toch kon hij de schok in zijn onderlichaam niet ontkennen toen hij Cleo observeerde met wat Jason zijn innerlijke oog had genoemd.

‘Een ogenblik, meneer Partridge, ik zal iemand roepen om uw bagage naar uw kamer te brengen.’ Cleo glimlachte stralend naar de geïrri-

teerd kijkende meneer Partridge, terwijl ze op de zilveren bel op de balie tikte.

‘Dat zal tijd worden,’ mompelde Partridge. ‘Ik heb er bijna drie uur over gedaan om uit Seattle hier te komen. Ik snap niet dat de firma zo nodig een herberg hier aan de kust moest uitzoeken voor dat stomme motivatieseminar. Ze hadden het in een van de grote hotels in de stad kunnen houden.’

‘Ik weet zeker dat u de kust van Washington in deze tijd van het jaar een prachtige omgeving zult vinden voor een leerzame retraite.’ Cleo wierp een ongeruste blik op de trap. ‘Ik vrees dat de piccolo nog bezig is. Ik zal u de sleutel geven, dan kunt u vast naar uw kamer gaan. Dan zal ik later de bagage boven laten brengen, als u er geen bezwaar tegen hebt.’

‘Laat maar. Ik draag hem zelf wel.’ Partridge tilde met een ruk de koffer van de grond. ‘Kan ik hier ten minste wat te drinken krijgen?’

‘In de lounge hebben ze een uitstekende selectie wijnen en bier, meneer Partridge.’

‘Verdomd. Wat ik nu nodig heb is een droge martini.’ Partridge griste zijn sleutel van de balie en liep met grote passen naar de trap. De volgende drie mensen in de rij achter hem drongen naar voren. Max zag hoe Cleo zich vermande voor de aanval. Hij zag haar weer naar de trap kijken. Toen de vermiste piccolo niet opdoemde, draaide ze zich met een verwelkomende glimlach om naar de ongeduldige gasten.

De deur van de lobby ging met een zwaai open. De bliksem doorkliefde de donkere avondlucht. Regen, wind en nog twee kletsnatte gasten stormden de hal in. Ze voegden zich bij de mensen die voor de haard stonden.

‘Lucky Ducky gaat zwemmen.’

Verrast door de hoge, schrille stem die plotseling onder hem klonk, keek Max omlaag. Een kleine jongen met blonde krullen keek naar hem op. Hij droeg een piepkleine spijkerbroek en een gestreept shirt. Hij leek niet ouder dan een jaar of vijf en zoog op zijn duim.

‘Pardon?’ Max kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst een gesprek met een kind had gevoerd.

De kleine jongen haalde zijn duim net lang genoeg uit zijn mond om zijn verklaring te herhalen. ‘Lucky Ducky gaat zwemmen.’ Toen stak hij zijn duim weer in zijn mond en keek Max vol verwachting aan.

‘O ja.’ Max zocht naar een passend antwoord. ‘Het is wel een koude avond om te gaan zwemmen, hè?’

‘Oom Jason zei dat eenden altijd en overal kunnen zwemmen.’

Max’ handen klemde zich om de haviksknop van zijn stok. ‘Oom Jason?’

‘Oom Jason is weg,’ vertrouwde het kind hem met een weemoedig gezicht toe. ‘Cleo zegt dat hij in de hemel is.’

‘Jason Curzon in de hemel?’ Daar moest Max even over nadenken. ‘Nou ja, niets is onmogelijk, zullen we maar zeggen.’

‘Heb je oom Jason gekend?’

‘Ja.’

De jongen haalde zijn duim weer uit zijn mond en keek Jason met een stralende, tandeloze lach aan. ‘Ik heet Sammy Gordon. Heb je mijn papa ook gekend?’

‘Dat geloof ik niet.’ Een verbijsterende gedachte kwam bij Max op. ‘Tenzij oom Jason ook je papa was?’

‘Dat geloof ik niet,’ zei het kind, duidelijk ongeduldig. ‘Mijn papa is niet in de hemel zoals oom Jason. Mijn papa is verdwaald.’

Max begon de draad van het verhaal kwijt te raken. ‘Verdwaald?’

Sammy knikte snel. ‘Ik heb mama tegen Cleo horen zeggen dat hij op zoek was naar zichzelf.’

‘O, ik begrijp het.’

‘Ik denk dat hij zichzelf nooit heeft gevonden.’

Max wist niet wat hij daarop moest zeggen. Hij keek door de volle hal en zag een knappe vrouw met kort, honingblond haar uit het kantoor achter de receptie komen om Cleo te helpen.

‘Dat is mijn mama,’ zei Sammy.

‘Hoe heet ze?’

‘Sylvia Gordon.’ Sammy keek met grote belangstelling naar Max’ stok. ‘Waarom moet je daarop leunen? Heb je je pijn gedaan?’

‘Ja.’

‘Word je gauw weer helemaal beter?’

‘Ik heb mezelf een hele tijd geleden pijn gedaan,’ zei Max. ‘Beter dan dit wordt het niet.’

‘O.’ Sammy keek nieuwsgierig.

‘Sammy?’ Cleo kwam achter de receptie vandaan. ‘Waar ben je?’ Max hief snel zijn hoofd op. Jasons vriendin had een honingzoete stem, die volkomen bij Cleopatra paste. Een nieuwe schok van bewustwording ging door hem heen. Hij kon zich die warme, sensuele stem bijna in bed voorstellen.

‘Hier ben ik, Cleo.’ Sammy zwaaide met een natte duim naar haar.

Max ving een glimp van zilver op toen Cleo door de drom mensen naar voren drong. Hij keek omlaag en fronste zijn wenkbrauwen toen hij zag dat Jasons vriendin glimmende, zilverkleurige gymschoenen droeg met glinsterende, metallic veters. De rest van haar kleding was niet zo smakeloos, maar ook niet bepaald inspirerend. Ze droeg een blauw hemd van katoen en een verschoten spijkerbroek.

‘Ik wist niet waar je uithing, Sammy,’ zei Cleo glimlachend tegen de jongen, en toen richtte ze haar blik op Max.

Hij zag de verbaasde uitdrukking in haar groene ogen. Een paar seconden lang bood de goudmetalen bril haar geen enkele bescherming. In dat korte moment kon hij haar doorzien als een kunstwerk, en hij wist dat zij zich net zo bewust was van hem als hij van haar.

De impact van die flits van intimiteit verbijsterde Max. Het was een verontrustende ervaring die hij nooit eerder had meegemaakt. Tot nu toe hadden alleen uitzonderlijk mooie schilderijen en heel oude boeken een soortgelijke uitwerking op hem gehad. Hij voelde een intense en volkomen onverwachte begeerte en verzette zich ertegen met alle wilskracht waarover hij beschikte.

Cleo's blik ging even naar Max' stok en dat verbrak de betovering. Toen ze weer opkeek was het met een vastberaden, professioneel vriendelijke uitdrukking. Haar ogen waren nog steeds heel mooi, maar niet langer zo helder en gevaarlijk als een paar seconden eerder. De dame had zich teruggetrokken achter haar sluier en Max had zichzelf weer in de hand.

'We komen zo bij u, meneer,' zei ze tegen Max. 'Zoals u ziet hebben we het nogal druk op het moment.'

'Hij is een vriend van oom Jason,' merkte Sammy op.

Cleo sperde haar ogen open. De professionele vriendelijkheid verdween en werd vervangen door een stralend welkom, en Max zette zich inwendig schrap.

'Ben je een vriend van Jason?' vroeg Cleo gretig.

'Ja.'

'Dat is fantastisch. We vinden wel een kamer. Maak het je zolang gemakkelijk, terwijl Sylvia en ik de rest van de gasten inchecken. Hoe heet je?'

'Max Fortune.'

'Goed. Sammy, breng hem naar het solarium, daar kan hij wachten.'

'Oké.' Sammy keek op naar Jason. 'Volg mij maar.'

Max hield zijn blik op Cleo gericht. 'Als u er geen bezwaar tegen hebt, wacht ik liever hier. Ik wilde u even spreken.'

'Natuurlijk,' zei Cleo vlot. 'Zodra ik een ogenblik vrij heb.' Ze keek naar Sammy. 'Schat, weet jij waar Benjy is?'

'Benjy is weg.'

Cleo begreep er kennelijk niet veel van. 'Weg?'

Sammy knikte. 'Dat zegt Trisha.'

'Ze bedoelde zeker dat hij het druk heeft.'

'Nee.' Sammy schudde ernstig het hoofd. 'Hij is weg.'

'Lieve hemel. Hij kan niet weg zijn,' zei Cleo. 'Hij hoort vanavond hier te zijn. Hij wist dat we deze groep zouden krijgen.'

'Cleo? Waar ben je?' Een jonge vrouw, die niet ouder leek dan negen-

tien of twintig, verscheen met een stapel handdoeken in haar armen. Ook zij droeg een spijkerbroek. En ook een wijde blouse van geruit flanel. Haar lichtbruine haar was naar achteren gebonden in een paardenstaart en haar aantrekkelijke gezicht vertoonde fijne rimpeltjes van spanning.

‘Ik ben hier,’ zei Cleo met een bezorgde frons. ‘Gaat het wel, Trisha?’
‘Natuurlijk, alleen erg druk.’

‘Waar is Benjy?’

‘Dat weet ik niet.’ Trisha’s blik dwaalde af. ‘We hebben een probleem in twee-tien. Het toilet is verstopt.’

‘Dat ontbrak er nog net aan,’ mompelde Cleo. ‘Benjy is de loodgieter. Waar is hij als ik hem nodig heb?’

‘Zal ik proberen er wat aan te doen?’ vroeg Trisha.

‘Nee, maak jij de kamers maar in orde. Ik zal wel iemand anders sturen.’ Cleo draaide zich met een ruk om en keek hoopvol naar Max. ‘Hoe zei je ook weer dat je heette?’

‘Max Fortune.’

‘Een vriend van Jason?’

‘Ja.’

‘Een goede vriend?’

‘Ja.’

Cleo keek hem met een verblindende glimlach aan. ‘Dan hoor je dus eigenlijk vrijwel bij het gezin, toch?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Max. ‘Is dat zo?’

‘Natuurlijk. Jason zou je nooit hiernaartoe hebben gestuurd om ons te leren kennen als hij je niet als een lid van het gezin beschouwde. En op momenten als dit bieden gezinsleden elkaar de helpende hand. Jason deed altijd zijn deel als hij bij ons logeerde. Dat vind je niet erg, hè?’

‘Ik geloof dat ik u niet helemaal kan volgen, mevrouw Robbins.’

‘Geen probleem. Je komt er gauw genoeg achter. Deze kant op.’

‘Mevrouw Robbins, ik ben hier om u te spreken.’

‘Later. Zoals ik al zei, ik word nu een beetje overstelpt met werk.’
Cleo ging hem voor naar een korte gang.

Een vreemd gevoel van verbijstering maakte zich van Max meester. ‘Mevrouw Robbins, als u er geen bezwaar tegen hebt, wacht ik liever hier.’

‘Iedereen moet helpen,’ zei Sammy. Hij haalde zijn duim weer uit zijn mond en greep met zijn vuist Max’ modieuze, Italiaanse jasje vast. Het fijne materiaal van wol en zijde kreukte onder de verwoestende aanval van de kleine vingers.

Max gaf zijn verzet op en liet zich meetrokken door de gang. Cleo was al een eind vooruit. Ze stond aan het eind van de gang voor een open kastdeur en tuurde naar binnen.

‘Aha. Hebbes.’ Ze deed een greep in de kast en haalde er een ontstopper uit, die ze triomfantelijk omhooghield. ‘Trisha zei dat het kamer twee-tien was. Sammy zal je de weg wijzen, hè, Sammy?’

‘Oké,’ zei Sammy opgewekt.

Max keek naar de ontstopper. Het begon tot hem door te dringen wat er precies van hem verwacht werd. ‘Ik geloof dat er sprake is van een misverstand, mevrouw Robbins.’

Ze keek hem vragend aan. ‘Je zei toch dat je een vriend van Jason was?’

‘Dat zei ik, ja,’ antwoordde Max, met een grimmige blik op de ontstopper.

‘Jason was altijd bereid een handje te helpen als het nodig was,’ zei Cleo bemoedigend.

Max keek haar aan. Hij wist niet wat hij moest denken van Jasons vriendin, maar hij wist wel dat hij geduld zou moeten hebben tot hij de vijf Amos Luttrells had gevonden. ‘Ik zal zien wat ik kan doen.’

‘Geweldig. Ik waardeer het enorm.’ Cleo duwde de ontstopper in zijn hand en lachte dankbaar naar hem. ‘Ga maar met Sammy mee. Ik moet terug naar de receptie.’ Ze draaide zich om en liep haastig de gang door, zonder nog één keer achterom te kijken.

‘Hierheen.’ Sammy gaf een ruk aan Max’ jasje. ‘Achteraan is een trap.’

Max klemde zijn tanden op elkaar en liet zich met de ontstopper in

zijn hand meeslepen naar een onbekende bestemming. Hij had het gevoel alsof hij per ongeluk in een andere wereld terecht was gekomen, waar andere natuurwetten heersten. Jason, wat deed jij hier in vredesnaam, vroeg hij zich in stilte af, terwijl Sammy hem via de achtertrap naar de eerste verdieping bracht.

‘Hierin.’ Sammy duwde een deur open waarop 210 stond.

De kamer was leeg. Max overzag snel de overdadige, met strookjes en tierelantijntjes versierde, gestoffeerde meubels en bekeek alles met een minachtende blik, ook de plaat met de spaniëls, die boven het bed hing. Het was een klassiek voorbeeld van victoriaanse sentimentaliteit en wansmaak.

Max liep over het afgrijselijke tapijt met een bloempatroon en keek argwanend naar de witbetegelde badkamer. In ieder geval hadden de victorianen geweten hoe ze badkamers moesten maken. Hij apprecieerde het reusachtige, witte bad met de klauwpoten, maar hij waardeerde het wat minder dat het water tot aan de rand van het toilet stond en dreigde over te lopen. In ieder geval leek het schoon water, dacht hij, en daar moest hij waarschijnlijk dankbaar voor zijn.

‘Lucky Ducky gaat zwemmen,’ merkte Sammy weer op.

Het begon tot Max door te dringen. ‘Je bedoelt in dit toilet?’

‘Eenden kunnen overal zwemmen.’

Max legde zich neer bij het onvermijdelijke. Hij zette zijn stok en de ontstopper tegen de muur, trok zijn dure jasje uit en hing dat zorgvuldig op de haak achter de deur. Toen maakte hij zijn gouden manchetknopen los, stopte ze in zijn zak en rolde de mouwen op van zijn handgemaakte witzijden overhemd.

Op momenten als dit bieden gezinsleden elkaar de helpende hand. Een vreemde opmerking tegen een man die sinds zijn zesde jaar geen familie had gekend. Wat Max betrof, telde de serie pleeggezinnen waar hij had gewoond nadat zijn moeder bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen niet mee. Hij had zijn vader nooit gekend, een anonieme figuur die nog vóór zijn geboorte uit zijn leven verdwenen was. Max had

nooit de moeite genomen hem te zoeken. Hij had geen belangstelling voor een vader die hem niet wilde erkennen.

Toen hij naar het tweede pleeggezin was gestuurd, begon Max dingen te verzamelen. Dingen lieten je niet in de steek, had hij ontdekt. Dingen liepen niet voor je weg. Dingen vertelden je niet op duizend subtiele manieren dat je niet goed genoeg was om lid van de familie te zijn. Dingen kon je meenemen als je verhuisde naar de volgende tijdelijke bestemming.

In het begin waren het boeken. Vreemd genoeg was het makkelijk om boeken te verzamelen, zelfs als je ze je niet kon veroorloven. Mensen waren vreemd genoeg graag bereid ze je te geven. Onderwijzers, maatschappelijk werkers, bibliothecarissen, pleegmoeders, ze wilden niets liever dan de jonge Max van boeken voorzien. Lange tijd was hij bang geweest dat iemand ze uiteindelijk terug zou vragen, maar niemand deed dat ooit. Zelfs niet de bibliothecaresse die Max zijn allereerste exemplaar van Dr. Seuss had gegeven.

De meeste andere kinderen hadden gauw genoeg van hun gratis boeken en hadden ze met Max geruild voor wat hem belachelijk lage prijzen leken: een reep, een stukje speelgoed, een paar stuivers. Elk boek was een zeldzaam koopje geweest wat Max betrof. Het was iets wat van hem was. Iets wat altijd van hem zou blijven.

Toen hij jong was, had hij zijn schatten in zijn koffer bewaard. Ze waren altijd ingepakt en gereed voor de volgende, onvermijdelijke verhuizing. Hij had zijn maatschappelijk werkster gevraagd om een slot en sleutel voor zijn haveloze koffer. Ze had hem met een vreemde en trieste glimlach aangekeken en hem zonder iets te vragen een slot gegeven.

Max was zestien toen hij ontdekte wat de grote hartstocht van zijn leven zou worden: de moderne kunst. Hij had een middag van school gespijbeld en slenterde over het Pioneer Square in Seattle. Zonder bepaalde reden was hij verschillende galeries binnengelopen. In twee ervan had hij schilderijen gezien die hem diep aangrepen. Voor het eerst begreep hij dat er nog anderen op de wereld waren die dezelfde nachtmer-

ries en dromen hadden als hij. Hij was die ervaring nooit vergeten. Als hij voor schilderijen stond die de rauwe kern in hemzelf raakten, voelde Max zich niet zo erg alleen.

Hij was drieëntwintig toen hij en Curzon elkaar hadden leren kennen. Dat was twaalf jaar geleden. Max was net afgezwaaid uit het leger en had het eerste het beste baantje aangenomen dat hij kon krijgen. Het was voornamelijk handenarbeid, maar het beviel Max vanaf het eerste moment. Het werk bestond voor het merendeel uit het verpakken, vervoeren en ophangen van de schilderijen die een kunsthandelaar, Garrison Spark, aan zijn klanten verkocht.

Max was niet erg gesteld op Spark, wiens ethische normen op zijn minst twijfelachtig waren, maar hij was gefascineerd door enkele van de schilderijen die hij mocht hanteren. Spark op zijn beurt vond Max' onfeilbare oog voor kunst uitermate nuttig. Ze sloten een overeenkomst. In ruil voor de baan beloofde Max niet zijn mening te geven over de authenticiteit van bepaalde schilderijen die Spark verkocht, tenzij de klant erom vroeg.

Max had twee schilderijen, allebei echt, afgeleverd aan Jason Curzon toen er iets gebeurde wat zijn leven veranderde. Dat moment stond hem nog glashelder voor de geest. Hij had net een groot doek uitgepakt, een donker, abstract schilderij dat het werk heette te zijn van een nieuwe en opkomende schilder van wie Jason de schilderijen enthousiast verzamelde. Max had er beleefd en stilzwijgend bij gestaan toen Jason het doek inspecteerde.

Jason had lange tijd naar het schilderij gestaard en zich daarna met een raadselachtige uitdrukking op zijn gezicht tot Max gewend. 'Wat vind je ervan?' vroeg Jason.

Max onderdrukte zijn verbazing. Zijn ervaring was dat klanten nooit de kunstzinnige mening vroegen van de man die hun aankopen afleverde.

Max keek naar het schilderij. Hij had van dezelfde schilder drie andere doeken gezien, waardoor hij onmiddellijk gefascineerd was ge-

raakt. Dit schilderij zei hem niets. Hij overwoog zijn antwoord zorgvuldig, want hij wist dat Jason een enorm bedrag voor het schilderij had betaald.

‘Ik denk dat het een vervalsing is,’ zei Max ten slotte.

Jason nam hem onderzoekend op. ‘Dat denk ik ook.’

‘Een heel goede vervalsing,’ zei Jason snel, terwijl hij aan zijn baan dacht. ‘Tenslotte is meneer Spark er ook ingetrapt.’

Jason had bij die opmerking slechts zijn wenkbrouwen opgetrokken. Hij stuurde het schilderij terug naar Spark, met geen andere uitleg dan dat hij zich bedacht had. Maar de maand daarop had hij Max uitgenodigd zijn privécollectie te komen bezichtigen.

Max was opgetogen over de visioenen die aan Jasons muren hingen. Aan het eind van de rondleiding zei Jason tegen hem: ‘Je bent slim en je denkt snel. En wat het belangrijkste is, ik geloof dat je het innerlijke oog hebt. Heb je er weleens over gedacht wat intellectueler werk te doen dan schilderijen in- en uitpakken voor Garrison Spark?’

‘Bijvoorbeeld?’ vroeg Max.

‘Bijvoorbeeld door voor mij te komen werken. Ik geef je de leiding van de aankoop van kunst voor de Curzon-hotels. Je brengt rechtstreeks rapport uit aan mij en je bent alleen mij verantwoording schuldig. Het betekent reizen, een uitstekend salaris, bonussen en omgang met de zakelijke hiërarchie. Voel je er wat voor?’

‘Waarom ook niet?’ antwoordde Max. Hij wist dat hij op een keerpunt in zijn leven was gekomen, en zoals gewoonlijk wachtte er niets beters op hem aan de andere kant.

Jason keek naar Max’ goedkope bruine pak, zijn no-iron overhemd en gerafelde das. ‘Eerst zullen we je een beetje opknappen en bijspijkeren.’

Jason hield zijn woord. Hij leerde Max alles wat hij moest weten om zich te bewegen in de exclusieve kringen van de internationale hotelwereld. Max leerde snel. Hij imiteerde Jasons perfecte manieren en droeg zijn dure nieuwe pakken met een natuurlijk flair.